

Living the Lotus Vol. 215 (Tháng 8 2023)

Người chịu trách nhiệm biên tập: Keiichi Akagawa
Trưởng ban biên tập: Sachi Mikawa
Nhân viên biên tập: Nhân viên bộ phận truyền đạo quốc tế
Hội Rissho Kosei-kai – Bộ phận truyền đạo quốc tế
Fumon Media Center 3F, 2-7-1 Wada,
Suginami-ku, Tokyo, 166-8537 Japan
TEL: +81-3-5341-1124
FAX: +81-3-5341-1224
Email: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp

Hội Rissho Kosei-kai là giáo đoàn Phật giáo tại gia lấy Pháp hoa tam bộ kinh làm cơ bản, được sáng lập vào năm 1938 bởi Khai tổ Nikkyo Niwano và Phó tổ Myoko Naganuma. Đây là tập hợp những người có nguyện vọng phát huy lời dạy của Đức Thích Tôn tại gia đình, nơi làm việc, xã hội địa phương và muốn xây dựng một thế giới hòa bình. Hiện tại thì cùng với chủ tịch Nichiko Niwano, những người hội viên chúng ta đang phấn khởi nỗ lực trong công việc truyền giáo truyền đạo đồng thời bắt tay hợp tác với mọi người trong các lĩnh vực mà trước hết là lĩnh vực tôn giáo, tích cực tham gia nhiều hoạt động hòa bình khác nhau trong nước và nước ngoài.

Trong tiêu đề Living the Lotus—Buddhism in Everyday Life (Sống Kinh pháp hoa ~ Phật giáo trong sinh hoạt) thì có chứa đựng nguyện vọng phát huy lời dạy của Kinh pháp hoa trong cuộc sống hàng ngày để làm cho cuộc sống phong phú và có nhiều giá trị hơn nữa giống như bông sen đẹp nở trong bùn lầy. Thông qua tạp chí này, chúng ta truyền đi lời dạy của Phật giáo có thể phát huy được trong cuộc sống hàng ngày tới mọi người trên khắp thế giới bằng Internet.

Đề yên tâm sống đời

Nichiko Niwano
Chủ tịch Hội Risho Kosei-kai

Tìm phương cách để tất cả các quốc gia không bị diệt vong

Về sức khỏe là gì, Tổ chức Y tế Thế giới có chỉ ra rằng đó là “trạng thái hoàn toàn khỏe mạnh cả về mặt thể chất lẫn tinh thần hay xã hội chứ không chỉ đơn thuần là không có bệnh tật hay ốm đau”. Điều này cũng trùng lặp với định nghĩa về hạnh phúc.

Tuy nhiên, trong phạm vi quan sát tình hình hiện tại của thế giới, chẳng hạn như cuộc xâm lược Ukraina của Nga, các cuộc nội chiến tiếp diễn ở Syria, Sudan hay Myanmar, vấn đề nhân quyền và người tị nạn tồn tại ở nhiều nơi, ở Nhật Bản thì có các vấn đề với các nước láng giềng, tôi buộc phải nói rằng nó đồng nghĩa với việc không có ai đang có cuộc sống khỏe mạnh và hạnh phúc theo ý nghĩa thật sự. Hiện thực của nền chính trị thế giới đang ở trong trạng thái bị chi phối bởi sức mạnh quân sự, các quốc gia đang kiềm chế lẫn nhau bằng cách tăng cường quân bị, và họ đang ngăn chặn các cuộc xung đột vũ trang dựa vào việc đó nên có thể nói là cho dù thoát nhìn thì đang là đất nước hay khu vực hòa bình đi chăng nữa nhưng luôn phải đối mặt với sự căng thẳng về mặt quân sự.

Chỉ có điều, đó không phải là việc đã bắt đầu vào lúc này. Đức Khai Tổ đã gióng lên hồi chuông cảnh báo vào năm 1982 rằng “Thế giới hiện tại đang ở trong tình thế cấp bách gọi là chiến tranh thế giới thứ ba có thể nổ ra bất cứ lúc nào” và nói “Tất cả mọi sự chuẩn bị về quân sự đều là thứ dựa trên cảm giác sợ hãi. Sự nghi ngờ và nỗi sợ hãi về việc liệu mình bị nước khác xâm lược hay không sẽ làm tăng cường sự chuẩn bị về quân sự”, và Người đã kêu gọi mọi người về ý nghĩa của phong trào ký tên hướng tới việc bãi bỏ vũ khí hạt nhân và giải trừ quân bị đã được thực hiện vào thời đó.

Cho dù có nói như thế, đất nước mình bị nước khác xâm lược bị làm cho diệt vong — chỉ cần nghĩ như thế thôi cũng đã bất an rồi. Hơn nữa, việc bảo vệ đất nước là phần nổi dài của tình cảm muốn bảo vệ tính mạng của bản thân và bảo vệ gia đình nên có lẽ cũng có thể nói được là dựa vào vũ lực để kháng cự là bản năng của con người. Tuy vậy, tâm hồn hoảng sợ về sự xâm lược từ nước khác, nhìn một cách thù địch hay phê phán thì chắc chắn không thể nói là lành mạnh. Theo ý nghĩa đó, để chúng ta có cuộc sống thực sự khỏe mạnh và tràn đầy

năng lượng, cần phải làm sao để bảo vệ đất nước mình bằng hình thức không dựa vào sự mở rộng quân bị, và điều đó nghĩa là tìm kiếm phương cách để tất cả các quốc gia không bị diệt vong và cố gắng trong việc thực hiện nó.

Làm sao để yêu thương bản thân

Có bài thơ haiku rằng “Những ngày tháng tám bi sầu, Mừng sáu mừng chín rồi ngày mười lăm”. Những suy tư cầu siêu cho những người đã mất, sự hối hận hay ưu sầu về chiến tranh thấm đẫm trong bài thơ này, bài thơ viết về sự bại trận của Nhật Bản trong chiến tranh cũng như sự ném bom nguyên tử vô nhân đạo và thảm kịch của nó, vẫn dấy lên cảm xúc trong lòng một cách mạnh mẽ dù chiến tranh đã kết thúc được 78 năm. Vì thế mà tôi không thể nào mà không cầu mong từ tận đáy lòng về một thế giới mà tất cả mọi người sống trên trái đất có thể thực sự yên tâm sinh sống theo ý nghĩa thực sự.

Đức Khai Tổ đã nói rằng “Chiến tranh và xung đột nghĩa là những thứ phát sinh từ tâm hồn ích kỷ. Chúng là thứ phát sinh từ tâm hồn phân biệt đối xử. Chúng là thứ phát sinh từ tâm hồn thù ghét và ghen tị. Trừ phi kiềm chế hoặc làm mất dần đi tâm hồn xấu xí như thế này, thứ gọi là tranh chấp sẽ không biến mất khỏi thế giới con người”, và Người nói rõ ràng rằng “Chính sự thay đổi tâm hồn con người bằng tôn giáo mới là con đường gần nhất để đi đến hòa bình”. Trong Phật giáo thì coi trọng nhất là lòng từ bi, trong Thiên Chúa giáo thì là tình yêu thương, và trong các tôn giáo khác chắc chắn cũng có những lời dạy tương tự. Dựa trên những lời dạy góp phần vào sự hài hòa như thế, mỗi người sẽ yêu thương sinh mệnh không gì có thể thay thế được của bản thân mình, và yêu thương, trân quý người khác một cách tương tự. Tôi nghĩ rằng việc xây dựng một thế giới như vậy là sứ mệnh của các nhà hoạt động tôn giáo. Hướng tới sự liên đới và hợp tác để thực hiện mục đích đó, Hội nghị hòa bình các nhà tôn giáo thế giới đã ra đời.

Việc những con người bình thường không có gì nổi trội như chúng ta ngăn chặn chiến tranh là một việc rất khó trong thực tế. Tuy nhiên, việc đem sự hướng thượng của tâm hồn nhờ tín ngưỡng để giúp ích cho việc làm sao cho xã hội, quốc gia tiến lên theo hướng tốt hơn thì chúng ta có thể làm được. Chúng ta phải truyền tải cho người khác việc nhìn bản thân và người khác bằng tấm lòng từ bi, việc mở rộng phạm vi của tấm lòng đó, thêm vào đó cả xã hội khu vực hay đất nước đều là những sự tồn tại quan trọng là một khối thống nhất với bản thân. Việc có nhiều hơn những người chung chí hướng yêu thương và đồng cảm tất nhiên là với đất nước của mình trước, bên cạnh đó là với mọi người và các nước trên thế giới dù là có tín ngưỡng hay không sẽ góp phần vào việc thực hiện một thế giới mà bất kỳ ai cũng có thể yên tâm sống đời.

(Kosei - số tháng 8 năm 2023)

Spiritual Journey

Cách nhìn nhận nỗi khổ mà tôi học được từ chấn thương lớn

Yoshimichi Morishita
Hội Rishso Kosei-kai ở Hamakita

Thuyết pháp trải nghiệm này là bài mà chúng tôi biên tập một phần nội dung của “Trải nghiệm tín ngưỡng - Cuộc đời mới” được đăng tải trên ‘Kosei’ số tháng 3 năm 2023.

Khi nhận ra thì Yoshimichi Morishita đã nằm trên giường bệnh viện. Đó là sau một tuần kể từ khi nhập viện. Tôi được người anh thứ Takayuki cho biết về quá trình dẫn tới việc nhập viện và di chứng để lại.

Tai nạn xảy ra là lúc nửa đêm giữa tháng 8 năm 2016. Morishita tôi, vốn là người thích uống rượu, đã uống quá nhiều tại hội trường của lễ hội quê nhà vào ngày này và trở về nhà cha mẹ mình ở thành phố Hamamatsu trong tình trạng say mèm. Morishita tôi lên phòng mình ở tầng hai, ngồi lên khung cửa sổ định giải cơn say rượu bằng làn gió đêm, nhưng vì say nên tôi mất thăng bằng rồi rơi xuống từ cửa sổ, bị đập mạnh phần phía sau đầu vào nền bê tông. Khoảng hai giờ sau khi bị rơi xuống, tôi được một người qua đường phát hiện đang nằm gục bên vệ đường. Cha mẹ ngay lập tức gọi xe cứu thương và tôi được chở đi cứu thương.

Người anh thứ nói rằng mắt phải của Morishita tôi bị mù, nửa người bên trái bị liệt cấp độ nhẹ, và để lại

di chứng rối loạn chức năng điều hành của não bộ gây ra sự suy giảm khả năng chú ý hay rối loạn trí nhớ.

Sau đó, khi được khám tại khoa mắt trong lúc nhập viện, bác sỹ đã thông báo một cách thẳng thừng. “Mắt phải của anh Morishita sẽ không bao nhìn thấy được nữa trong quãng đời còn lại”. Tôi cảm nhận được sự lạnh lùng trong giọng điệu của bác sỹ khi ông ấy thông báo một cách thản nhiên nên trong lòng tôi sục sôi sự tức giận nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, tôi bị nổi bất an về tương lai bủa vây, và bị bán loạn dữ dội. Xin được một công việc có niềm vui và ý nghĩa, sống với gia đình yêu thương — một cuộc đời hiển nhiên như thế sẽ bị hủy hoại, đó là nỗi sợ về điều này.

Morishita tôi, người đã làm việc với tư cách là nhân viên điều dưỡng và phúc lợi xã hội lâu năm, đã được điều chuyển đến bộ phận tiếp thị bán hàng để bán và cho thuê dụng cụ phúc lợi vào hai năm trước vụ tai nạn. Tôi cảm thấy kết quả to lớn phản hồi lại trong công việc tiếp thị bán hàng trong đó thành quả của sự nỗ lực được thể hiện bằng những con số. Ngoài ra, tôi cũng mới vừa được bổ nhiệm làm người quản lý của khu vực mình phụ trách do phong cách làm việc đó, và nỗ lực phấn đấu trong nghiệp vụ với tinh thần trách nhiệm cao.

Đúng như dự liệu, khi xuất viện, tôi được bác sỹ điều trị chính ở khoa phục hồi chức năng khuyên “Do còn di chứng của bệnh nên từ nay xin anh đừng lái ô tô nữa”. Lái xe là điều bắt buộc trong công việc tiếp thị bán hàng. Ngay cả sau đó, mỗi lần được chẩn đoán là còn sót lại di chứng của bệnh, tôi lại cảm thấy như sự tự do của mình bị tước đi và lòng tôi trĩu xuống. Tôi chỉ toàn bị kích động bởi suy nghĩ hối hận rằng “Tại sao lúc đó mình lại đi uống quá nhiều rượu cơ chứ.....”.

Anh Morishita thuyết pháp tại nghi thức ngày giỗ tại giáo hội Hamakita

Khi kết thúc cuộc sống nằm viện trong thời gian nửa năm và trở về nhà, Morishita tôi nhận được liên lạc từ cấp trên trong công ty. Đó là thông báo rằng do thời hạn nghỉ việc tạm thời là một năm, nửa năm còn lại tôi có muốn đến chỗ làm khoảng hai ngày một tuần như là sự chuẩn bị cho việc quay trở lại làm việc không.

Rồi sau đó, ngay lập tức, người vợ kém sáu tuổi và là một bà nội trợ toàn thời gian, đã đưa đón để tôi bắt đầu đi tới chỗ làm. Nhưng mà công việc không phải là tiếp thị bán hàng mà là tác nghiệp văn phòng đơn giản sử dụng máy tính. Khi tôi bắt tay vào làm thì do tay trái bị tê mà tôi không thể đánh máy nhiều như mong muốn và nhìn thấy màn hình mờ mờ chỉ bằng con mắt trái. Tôi bực dọc vì bản thân không thể làm những việc mà mình từng làm được một cách đương nhiên trước đây, và cứ so sánh với những đồng nghiệp trong bộ phận tiếp thị bán hàng đang làm việc hết khả năng là tôi lại rơi vào tâm trạng thảm thương. Kết cục, do không còn có thể chịu đựng được những suy nghĩ như vậy, Morishita tôi đã từ bỏ việc đi đến công ty một tháng sau khi quay trở lại làm việc.

Do cảm giác bất lực không thể làm được bất cứ điều gì và sự chán ghét bản thân, Morishita tôi bắt đầu ở lì trong nhà không chịu đi ra ngoài. Với vợ tôi vẫn giữ thái độ cậy quyền làm chồng y như trước, và ngày ngày dành phần lớn thời gian trong ngày để uống rượu được vợ mua về và nằm trong chăn. Lúc mới đầu thì người vợ chỉ lo lắng nhưng trong lúc bị bận tối mắt với việc nuôi các con gái 6 tuổi và 2 tuổi thời đó và việc nhà, vợ đã bắt đầu tức nước vỡ bờ tuôn ra một tràng “Anh mà không đi làm vì con thì sẽ gặp khó khăn đấy”. Rồi thế là, Morishita tôi lớn tiếng quát tháo ngược lại rằng “Thân thể như thế này làm sao đi làm được hả? Sao cô không đi làm đi!”. Trong thâm tâm thì tôi muốn vợ hiểu cho suy tư khổ ải của mình nhưng vì tính cách của mình, tôi không thể bộc lộ sự yếu đuối ra ngoài. Dần dần có sự lệch pha về cảm xúc phát sinh giữa Morishita tôi, người chỉ giận cá chém thớt chứ còn chẳng buồn lắng nghe ý kiến của vợ, và vợ.

“Minh là kẻ vô tích sự. Nhưng mình phải nuôi sống các con gái..... Chỉ có điều, con người mình bây giờ không thể làm gì cả. Chỉ cần lúc đó nếu không có chuyện như thế.....”

Với một lòng mong muốn thoát khỏi những thứ này, tôi thậm chí nghĩ đến cả việc tự kết liễu đời mình. Ngày vợ con đi ra ngoài, tôi treo sợi dây thừng giữa các cột của căn phòng. Trong khoảnh khắc định tròng vào cổ, hình ảnh các con gái đang khóc hiện ra trong đầu. Nghĩ đến việc không thể nhìn thấy con mình nữa, nước mắt tôi tuôn ra như mưa và tôi ngồi sụp xuống nền nhà. Nhưng mà ngay cả sau đó tôi cũng không thể nói chuyện với vợ và mối quan hệ đã nguội lạnh hoàn toàn không có gì thay đổi. Cuối cùng, khi đã đạt tới giới hạn của sự chịu đựng, người vợ bỏ nhà ra đi cùng hai cô con gái. Morishita tôi càng mất đi sinh khí và bi quan về cuộc đời nên những ngày không thể làm bất cứ điều gì vẫn cứ tiếp diễn.

“Minh được cha mẹ, những người lo lắng cho mình, đưa trở về nhà cha mẹ ở quê. Minh bị di chứng của bệnh, phải bỏ cả công việc yêu thích cũng như mất luôn gia đình và đang ở vực thẳm của cuộc đời” Khi tôi đang trong nỗi lòng như vậy, có một người đã chìa ra bàn tay cứu rỗi. Đó là ông Hiromichi Ichise, người là bậc đàn anh ở nơi làm việc và là thành viên của giáo hội Hamakita Hội Rissho Kosei-kai.

Khi Morishita tôi được điều chuyển sang bộ phận tiếp thị bán hàng, người chỉ dạy cho tôi về công việc chính là ông Ichise. Ông ấy là người tốt bụng và quan tâm chu đáo với tất cả mọi người, được nhiều người ngưỡng mộ đến mức được các đối tác làm ăn chỉ định đích danh. Với người có nhân cách như thế, Morishita tôi luôn kính trọng từ tận đáy lòng. Ngoài ra, ông Ichinose đã nhiều lần gửi thư động viên cho Morishita tôi, người đã giữa chừng không tới công ty nữa mặc dù đã bắt đầu đi tới công ty sau khi xuất viện. Trong các bức thư, ông cũng viết về những biến cố khổ ải trong quá khứ của bản thân hay trải nghiệm đứng dậy làm lại cuộc đời với sự nâng đỡ là tín ngưỡng của Hội Kosei-kai. Giữa những dòng chữ, suy nghĩ ám áp lo lắng cho bản thân đã được truyền tải tới.

Thêm vào đó, ông Ichinose đã cùng với vợ là bà Keiko nhiều lần đến thăm chỗ ở của Morishita tôi, người đang ở lì trong nhà cha mẹ mình không chịu đi ra ngoài, và lắng nghe tiếng nói từ trong tâm hồn của Morishita tôi. Trong quá trình bồi đắp sự gặp gỡ giao lưu như vậy, do được ông Ichinose khuyến khích tới lễ bái đạo trường giáo hội, Morishita tôi trả lời “Đầu tiên thì con sẽ tham quan thử xem thế nào”. Đó là bởi

vì tôi có một chút hy vọng mong manh rằng nếu là ông Ichise, một người mà tôi kính trọng, thì có thể giúp thay đổi bản thân vô tích sự.

Khi đến thăm giáo hội Hamakita lần đầu tiên vào tháng 11 năm 2018, nhiều bạn hội viên đã chào đón tôi với những gương mặt tươi cười. Sau đó, tôi bắt đầu bước chân tới giáo hội mỗi tháng một lần do được ông Ichise mời. Mỗi dịp đó, các tăng già (bạn cùng tín ngưỡng), những người nhớ được tôi là ai, đã bắt chuyện với tôi rằng “Cậu Morishita, lâu lắm không gặp, cậu khỏe chứ?”. Morishita tôi rất vui sướng vì được mọi người quan tâm đến.

Đó là sự việc khi tôi tham gia “buổi nói chuyện Phật pháp”, nơi các bạn hội viên cùng nhau ngồi thành vòng tròn để nói về những nỗi phiền muộn hay nỗi khổ sở của bản thân, và cùng nhau tìm kiếm con đường giải quyết vấn đề chiếu theo những lời dạy của Phật giáo. Trong lúc lắng nghe nhiều trải nghiệm khác nhau của các tăng già, Morishita tôi cảm thấy rằng “Người khổ ải không phải là chỉ mỗi bản thân”. Và tôi nghĩ rằng nếu là tại nơi này thì có thể là mình cũng có thể thổ lộ ra suy nghĩ thật sự trong lòng.

Tại đó, lần đầu tiên, tôi đã nói chuyện một cách trần trụi về việc gặp phải tai nạn do sai lầm ngớ ngẩn của bản thân mình, không chỉ mất việc mà còn cả mất cả gia đình mà tôi trân trọng. Thêm vào đó, tôi đã thổ lộ tâm trạng trong lòng là do di chứng của bệnh mà tôi không thể tìm thấy hy vọng trong cuộc đời, và trước là chỉ toàn cảm giác hối hận sau là luôn khổ sở một mình. Các tăng già, những người đồng cảm với tôi rằng “Bạn thật khổ ải nhì”. Đây là Morishita tôi, một người đã luôn nghĩ rằng sẽ không ai có thể hiểu được mình, nhưng nhờ việc tâm sự những suy nghĩ khổ sở và được mọi người đón nhận việc đó mà tôi cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn.

Khoảng thời gian quá ba tháng kể từ khi bắt đầu tới giáo hội, nhờ sự khuyến khích của cô Sachiko Suzuki, người luôn tiếp xúc với tôi một cách tươi sáng, Morishita tôi đã gia nhập hội. Tôi nói rằng “Tôi đã cảm thấy rằng việc gia nhập hội có thể sẽ là cơ hội để thay đổi bản thân. Suy nghĩ của tôi là tôi đã rơi xuống vực thẳm tận cùng nên sau đó thì chỉ có đi lên”. Sau đó hai tháng, tôi được ông Ichise nhờ vả rằng “Ta muốn cháu thuyết pháp về những trải nghiệm cho đến bây giờ trong nghi thức ngày giỗ ban đêm của Đức Phật Thích Ca Mâu Ni”. Do là sự nhờ vả của ông Ichise là ân nhân của tôi, tôi đã nhận lời

ngay tấp lự.

Ngày thuyết pháp, ngày 15 tháng 3 năm 2019, có thêm sự kiện vui mừng vào đúng ngày này. Tôi được cấp giấy phép lái xe. Thực ra thì khoảng một tháng trước đó, tôi được bác sỹ phụ trách khuyến khích rằng “Hay anh thử một lần chạy thử chương trình mô phỏng lái xe để chẩn đoán xem mình có thể lái xe hay không” nên tôi đã làm bài kiểm tra. Khi tôi đến bệnh viện vào buổi sáng ngày hôm đó, bác sỹ đưa cho tôi một giấy chẩn đoán sức khỏe nói rằng “Không có vấn đề gì nên từ nay về sau thì bạn có thể lái xe cũng được”. Tôi ngay lập tức thực hiện thủ tục cuối cùng tại sở cảnh sát rồi chính thức được phép lái xe. Ngay trước nghi thức ban đêm, Morishita tôi đã viết thêm vào bản thảo bài thuyết pháp về niềm vui đó rằng “Hôm nay nhờ trời mà tôi lại bắt đầu có thể lái xe trở lại”. Tôi muốn truyền tải nhanh nhất có thể tới các tăng già, những người đã nâng đỡ bản thân khi tôi đang ở dưới đáy vực thẳm.

Bắt đầu có thể lái xe, Morishita tôi có cảm giác giống như đã lấy lại được tự do, và cũng có thể lấy lại được lòng tự tôn đã mất của mình với ý nghĩ rằng “Bản thân mình như thế này mà vẫn có việc mà mình có thể làm được”. Và các sự kiện vui mừng tiếp tục diễn ra. Đó là việc tôi đã bắt đầu có thể mỗi tháng một lần đến thăm các con gái đang sống với người vợ đã ly dị. Khi đối diện với các con thân yêu của mình lần đầu tiên sau vài tháng, tôi đã ôm hai con thật chặt vì quá đổi vui mừng. Tôi vui sướng không chịu nổi nhưng đồng thời, trong lòng Morishita tôi tuôn trào cảm giác sám hối gọi là mình đã hủy hoại gia đình và làm điều có lỗi với vợ và các con gái.

Trong những lần gặp gỡ giao lưu với các tăng già, có một câu nói mà tôi bị kích động mạnh trong lòng. Sau này tôi được biết rằng đó là một đoạn trong bài nói chuyện về Phật pháp mà chủ tịch Nichiko Niwano đã nói tại nghi thức “Lễ bái đầu tháng (ngày bố tát)” vào ngày 1 tháng 7 năm 2019.

“Chúng ta hay quyết định một cách tùy tiện những việc vốn trung lập rằng ‘Thật khó nghĩ’ và thật sự có rất nhiều sự việc phiền muộn. Ngoài ra, chúng ta thường hay nghĩ rằng ‘Cuộc đời của mình đang được bản thân mình tạo ra’. Thế nhưng, cuộc đời của bản thân được những người ngoài bản thân là ông trời, Đức Phật, bạn bè, người quen, gia đình tạo lập thành cuộc đời, việc này dường như là sự thật. Nếu như vậy thì trước khi nói lời phàn nàn về nhiều sự việc khác nhau, chúng ta chỉ có thể

một lòng một dạ biết ơn ông trời, Đức Phật, ngoài ra là bạn bè, người quen, gia đình, những người đang kiến tạo cuộc đời của mình”

Sau khi đọc bài nói chuyện về phật pháp này trên ‘Báo Kosei’, Morishita tôi đã đón nhận rằng “Đây chính là nói về mình”. Tôi đã phiền muộn vì tự gán rằng mình là một người không thể làm bất cứ điều gì do mắc phải di chứng của bệnh. Thêm vào đó, tôi bị chấp trước vào suy nghĩ đó, không những không biết ơn vợ hay con gái, cha mẹ hay anh em đã luôn nâng đỡ, tôi lại ngày càng chỉ toàn bất mãn rằng mọi người không chịu hiểu cảm giác của mình. Nhưng thực ra thì bất kỳ hiện tượng nào cũng đều trung tính và chắc chắn là có thể làm phong phú thêm cuộc đời hoàn toàn tùy thuộc vào cách nhìn nhận của bản thân. Khi suy nghĩ như thế thì trong tôi dâng trào lên cảm xúc biết ơn đối với việc lúc này, cho dù bị di chứng của bệnh nhưng được mọi người xung quanh nâng đỡ và đang sống đời theo cách này, và tôi đã có thể quyết tâm từ nay về sau sẽ đón nhận một cách tích cực bất kỳ việc gì như là sự bù đắp đối với gia đình và sự trả ơn đối với những người xung quanh.

Vào tháng 1 năm 2020, ông Ichise đã hỏi thăm Morishita tôi, vốn đang tìm kiếm một công việc mới, xem liệu có ý chí quay trở lại nơi làm việc hay không. “Trước đây, vì con đã trải qua cảm xúc khổ ải mà vứt bỏ đi công việc nên lúc đó ta cũng lo lắng. Nhưng, khi ta thấy Morishita đã thay đổi sang thái độ sống tích cực, ta nghĩ là có lẽ con ổn rồi nên ta mới nói chuyện”, ông Ichise nhìn lại cảm xúc khi ấy. Như để đáp lại suy nghĩ đó, Morishita tôi nói rằng “Quá khứ đã khép lại. Con đã khác với con người trước đây”, và thể hiện quyết tâm mạnh mẽ đối với việc quay trở lại đi làm.

Sau đó, cũng nhờ sự hợp tác của ông Ichise, tôi đã hoàn thành được việc xin việc đi làm trở lại với tư cách là nhân viên làm theo ca. Bắt đầu từ công việc văn thư, nhưng không giống như trước đây, Morishita tôi cảm nhận từng chút một niềm vui và lòng biết ơn khi có thể làm việc được.

Giờ đây, khi đã trải qua vực thẳm của cuộc đời và biết được những điểm yếu của mình, Morishita tôi nói rằng “Tôi muốn tập trung vào những việc mà mình có thể làm hơn là những việc mà mình không thể làm”. Việc tôi có thể bắt đầu suy nghĩ như vậy là vì được

ông Ichise dẫn đường chỉ lối nên gặp được Hội Kosei-kai, và trong quá trình gặp gỡ giao lưu với các tầng già, tôi đã nhìn kỹ lại cách tôi đón nhận nỗi khổ. Suy nghĩ đối với di chứng của bệnh cũng đang dần thay đổi.

“Thành thật mà nói, ngay cả bây giờ, tôi vẫn hối hận vì đã say mềm và bị thương nặng. Nhưng nếu một ngày nào đó, ngày mà với tư cách là một con người tôi có thể vượt qua được bản thân đã luôn sống một cuộc đời không bị chấn thương và cứ thế không có bất kỳ sự bất tiện nào, nếu ngày đó đến thì tôi sẽ rất vui sướng”

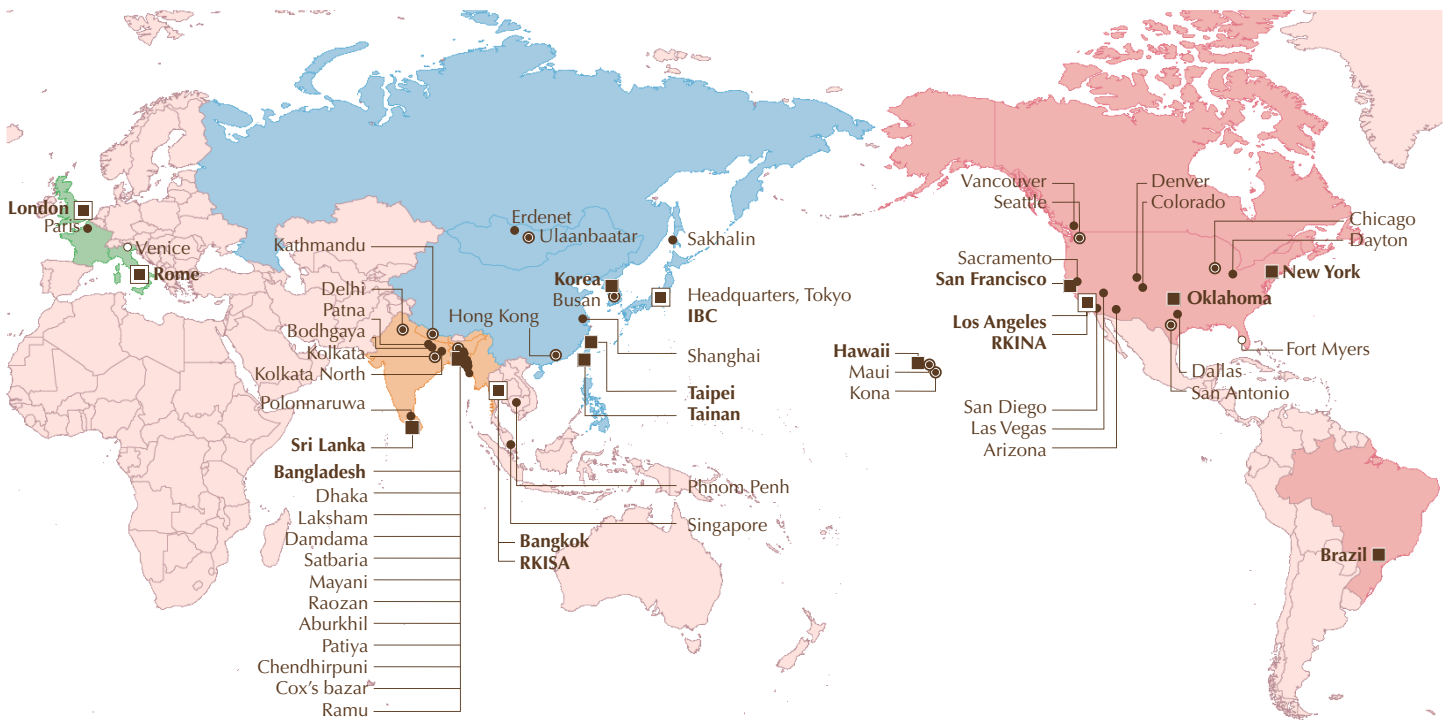
Tiếp theo thứ gì sẽ đến? Tôi sẽ trở thành con người có thể tận hưởng bất kỳ thay đổi như thế nào xảy ra trong cuộc đời. Đó là mục tiêu mới của Morishita tôi.

Cùng với ông Ichise, người cha dẫn đường chỉ lối, tại đạo trường giáo hội

🌸 *A Global Buddhist Movement* 🌸

Information about
local Dharma centers

Chúng tôi hoan nghênh những bình luận về bản tin Living the Lotus của chúng tôi
Email: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp